

Ellen Norlund i "Limmerskan och The Glue Movement".

Ett flickrum av sorg tecknas i lim och trasigt porslin

TEATER

Limmerskan och The Glue Movement

Idé, rum/installation och regi: Ellen Norlund. Medverkande: Ellen Norlund, Jenny M. Jensen. Musik/ljuddesign: Jenny M. Jensen. Ljusdesign: Kerstin Weimars, Hanna Reidmar. Konstruktion/tillverkning: Oskar Olsson, Pål Karlsson. Kostymkonstruktion: Nico Svensson. Malmö Dockteater, 10/11.

■ "I have to move faster, innan allt stelnar." Den bleka post-it-lappen sitter på en vägg hos Malmö Dockteater, som en påminnelse om att allt vi tror att viäger och har plötsligt kan rinna mellan fingrarna. Och ändra form. Bokstäverna sluttar i takt med sitt meddelande, som om någon haft brått att skriva. Runt om tecknas en värld av fragment ur en fiktiv biografi: notblad, rader av handskrivna poesi, utrivna bitar ur ett fotoalbum. Och framför allt – glimmande öar av stelnat lim. Materialet som sammanfogar allt som inte är helt.

När skådespelaren och konstnären Ellen Norlund gästar Malmö Dockteater med "Limmerskan och The Glue Movement", är det både mycket och lite som är sig likt i lokalen på Hasselgatan. Teatersalongen som annars brukar omsluta besökaren med mörker har öppnats upp, fått föränderlig belysning och rum i rummen. En korridor leder till ett glittrande "Gluunivers", som framträder genom ett kikarsikte. Ett hål i tapeten går att stoppa in huvudet igenom (vad som syns på andra sidan är hemligt). Vid en Glue-bar kan limmets egenskaper undersökas. Vad publiken beträffar begränsas vi till en krets på tjugo: efter att ha bytt ut kängorna mot tofflor tassar vi in, lite

försiktigt, och kryssar fram mellan limbarkar och trasigt porslin.

Rummet är annorlunda, men intresset för proportioner och inzoomad estetik känns igen. Efter framgångarna med "Skvalpet" (en föreställning som fortfarande turnerar; se den om ni inte redan har), försvarar Malmö Dockteater sin starka position i vårt scenkonstliv. Det fina är att man inte gör det med buller och bång, utan snarare taktfullt.

"Limmerskan" består av två akter, där publikens fria utforskande i laboratoriet föregås av ett timplågt performance av lim, krossade material och skisser som fångas av mobilkamerans öga. Ellen Norlunds alter ego håller själv i telefonen, gör entré som en superhjälte och inleder med en klagande aria.

Det melankoliska anslaget fortsätter in mellan de dagbokslika bladen, som läggs ovanpå varandra på datorns projicerade anteckningsbord. Så framträder minnet av en familj: en mamma, en pappa, ett barn, insvepta i suddigt förfluten tid. Över torkade blomblad och vardagens döda föremål låter Norlund limmet rinna. Det glänser, tjocknar och fyller i det som gått sönder. Formen, poesin och materialet – allt är kongenialt med den väv av ensamhet som löper genom verket. Limmerskan gnider sina händer i lim som vore det tvål, sänker sig ner i vatten, filmar sig själv. Så tecknas ett flickrum av sorg, kanske till och med förtvivlan, där en mild humor också har sin plats. Publiken kan i sin tur lämna föreställningen med insikten att teatern, ja, det är ju den som är limmet.

TEXT: MALENA FORSARE

Malena Forsare

n

en madrassedalbana vars bit demontens gång.

s drygt 500 sitt en bitvis väl fylld av dräp-kiften. Karin och Miriam ör ett skarpt ätt av Martina er Feldts Gus-inledningsvis ket av en gubb-

t intressantare idat blir dramat ndra aktens sjut-upp och bytt sin ndran mot kras-

mer än fyrtio år n Maken skrevs det fortfarande inande att det är om vill ha giftern, medan Mar-ortsätta att "så sin e är Martina till mer apart idag, lappnade syn på t och kön. Inte en inna modell cat-utan en vanlig om hävdar rätten egen väg.

EL

GRAB
TÖLF
GATTE
PA OPEL

©Kryemakuren Göran Bergquist/Europa Press-SCI&4

FÖR LÖS

